

er 700 Kr., saa det er ikke saa lille en Sum, i alt Fald synes jeg, man kunde bevare Posthuset, saa længe man er bundet til dette Lejemaal. Skulde det vise sig, at Fremgangen i Postforsendelsen ikke bliver tilstrækkelig stor, kan man altid tage Spørgsmaalet under Overvejelse igen. Det er nemlig givet, at der i alle Tilfælde maa være en Brevsamler i Askeby, og at Arbejdet paa Stege Postkontor vil blive betydelig forøget ved Nedlæggelse af Askeby Postkontor, saa at man maa have en Medhjælper der, og hvor stor Besparelsen saa bliver, vil man let kunne regne ud. Den vil i Virkeligheden ikke betyde noget. Jeg vil altsaa lægge et godt Ord ind for, at Askeby Postkontor paa Møen ikke kommer til at dele Skæbne med dem, som skal nedlægges. Jeg har for øvrigt den Mening, at man skal være meget varsom med at gaa til Nedlæggelse af saadane Postkontorer, hvor Befolkningen nu en Gang har vænnet sig til den bedre Postbesørgelse, som Postkontorerne unægtelig byder. Det kan være meget godt, at vi skal spare, men vi bør ikke spare paa et Omraade, hvor det vil genere Befolkningen i de Væner og Livsvilkaar, som den nu en Gang lever under. Jeg haaber, at Finansudvalget og den højtærede Minister vil tage dette Spørgsmaal under nøje Overvejelse, inden man gaar til at beslutte, at dette Postkontor skal nedlægges.

Jeg vil derefter rette et Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. Jeg vil spørge, om vi kan vente i Aar at faa forelagt et Forslag til en ny Straffelov, og om Justitsministeren paatænker at forelægge det Udkast, som Straffelovkommissionen har udsendt for nogle Maaneder siden. Jeg vil til denne Forespørgsel knytte Ønsket om, at den højtærede Justitsminister ikke vil basere et nyt Straffelovforslag paa det Udkast, som Kommissionen er kommet med, thi det er af en saadan Natur, at det ikke en Gang bør danne Grundlaget for Rigsdagens Forhandlinger om den nye Straffelov. En Revision af den gældende Straffelov er et uhyre vigtigt Lovgivningsomraade at gaa til, men alle erkender, at vor Straffelov er forældet; den er jo fra 1866. Tiden og Forholdene har udviklet sig stærkt siden da, og et Udtryk for, at en Revision er paakrævet, ligger ogsaa deri, at der blev nedsat en Straffelovkommission i 1905, saa vidt jeg husker, som skulde tage Spørgsmaalet under Overvejelse. Da vi saa Kommissionens Sammensætning — det var jo Justitsminister Alberti, der nedsatte den —

var vi, der holdt paa Frihed og Fremskridt, ikke særlig forventningsfulde overfor det Resultat, der vilde komme af Kommissionens Arbejde, men selv de mindst forventningsfulde er sikkert blevet skuffede ved Kommissionens Forslag. Jeg skal ikke her komme ind paa dette Emne, da det ikke ligger for, men jeg vil paa Forhaand udtale, at jeg, og mange med mig, deriblandt mange Kriminalister og udmærkede Jurister i vort Land, mener, at det er betimeligt at udtale Ønsket om, at vi ikke maa faa dette Forslag at se paa Rigsdagens Bord, og jeg skal med faa Ord antyde, hvorfor jeg nærer dette Ønske.

Mit Ønske hidrører for det første fra, at der ved dette Forslag skabes en uhyre Mængde nye Forbrydelser, idet Handlinger, som tidligere var straffri, nu bliver gjort strafbare. Man skal sikkert være meget varsom med at gaa dertil. En straffet Person er langt farligere end en ikke straffet Person. Hvis man skaber disse Tusinder eller i alt Fald Hundreder af nye Forbrydelser, som vilde fremkomme ved dette Udkasts Ophøjelse til Lov, kunde det let gaa saaledes, at der her blev alt for mange straffede Personer, saa at Straffen ikke længere fik den Virkning, som den gerne skulde have. En stor Del af os vilde komme til at gaa omkring som straffede, og saa vilde man ikke komme til at se ned paa en straffet Mand, som man i nogen Grad bør gøre, indtil det har vist sig, at han har forbedret sig og ikke længere kan ventes at ville gøre Indgreb i Samfundets Rettigheder. Dernæst ønsker jeg ikke at se Kommissionsforslaget paa Rigsdagens Bord, fordi det igen indfører de gamle for længst skrindlagte provisoriske Straffelove, hvormed det tidligere regerende Højre søgte at knægte Befolkningen, de Love, som Højre rettede mod Venstre og Socialdemokraterne i broderlig Forening, mod det Parti, som den Gang søgte at faa det allerede da i Mindretal værende Højre til at vige Magten. Højre søgte den Gang at kuske og knægte Befolkningen paa alle mulige Maader. Det søgte at knægte Venstrebefolkningen og Socialdemokraterne med Straffelove, Gendarmer og en Mængde provisoriske Foranstaltninger, som vakte Had og megen Modstand baade hos det Parti, som nu sidder med Flertallet, og hos os. Den Gang kæmpede vi sammen med det nu regerende Parti og slog ofte sammen med det gode Slag for Frihed og Fremskridt. Nu er det blevet en Smule anderledes, det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Vi har dog ikke endnu